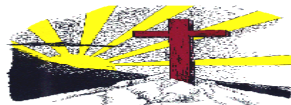

Voorwoord

De eerste zondag na de eerste volle maan in de lente: al sinds jaar en dag bepaalt de maanstand de datum waarop Pasen valt. Op zijn vroegst dus op 22 maart, op zijn laatst op 25 april. De wijze van berekenen duidt erop, dat het paasfeest oorspronkelijk nauw verbonden is geweest met oeroude lentefeesten. Mensen vierden van oudsher dit keerpunt in de natuur: de terugkeer van de zon, de vruchtbaarheid van het land en de overwinning van het licht. Paasvuren, paaseieren, kuikens en hazen herinneren nog steeds aan deze symboliek. Vrijwel alle gebruiken en gewoonten kenmerken zich door verwijzingen naar eeuwenoude symbolen van nieuw leven. Deze symboliek is in de loop der tijden vermengd met het christelijke verhaal van dood en verrijzenis van Jezus Christus. Pasen betekent: de dood heeft niet het laatste woord en ook na de dood is er 'leven' en uitzicht. Voor christenen het begin van iets nieuws en hoop op een nieuwe, onbekende toekomst, bevrijd van aardse beslommeringen. Het christelijke paasfeest ligt hiermee ook in het verlengde van het joodse Pesachfeest: bevrijding uit slavernij, uittocht uit ellende en dood.

In de christelijke traditie is Pasen het belangrijkste feest. Daarom wordt er in de liturgie gesproken over het Hoogfeest van Pasen. Toch is Pasen voor velen geen 'gemakkelijk' feest. Tot en met Goede Vrijdag is het allemaal nog wel te volgen, maar het lege graf, de opstanding... dat ligt moeilijker en overstijgt ons voorstellingsvermogen. We moeten het doen met getuigenissen van mensen, lang geleden, die een bijzondere ervaring hadden meegemaakt en dat wilden uitdragen. Daarin willen en kunnen geloven, daarin schuilt misschien wel het geheim van Pasen. En dan doet het er eigenlijk niet meer toe, of de steen nu wel of niet is weggerold door een engel.

Redactie

Pasen

Met Pasen wordt vaak het verhaal van de Emmaüsgangers gelezen. U kent het ongetwijfeld. Ik vind het een schitterend evangelie, ook omdat het een beeld is van ons leven. We zijn immers allemaal onderweg... ergens naar toe. En op onze levensweg ontmoeten we mensen. Een kortdurend contact of een langdurige relatie, in fijne of minder prettige momenten. Die mensen kunnen veel betekenen voor ons. Wie ziek is ervaart aan den lijve, hoe kostbaar het is als mensen 'een eindje met je meelopen'. Je kunt het verdriet met elkaar delen en je kunt je verhaal kwijt. Maar ook is dit evangelie toepasselijk voor onze parochie. Gemeenschap van christenen zijn veronderstelt dat je samen onderweg bent. Dat je met elkaar het geloof en de twijfel wilt delen en het brood wilt breken. Het heeft te maken met betrokkenheid, in Gods naam met elkaar begaan zijn en de ander niet links laten liggen. Onderweg naar Emmaüs spraken de leerlingen met elkaar en er voegde zich een derde bij hen. Vanzelfsprekend, want je gaat een weg samen en er is openheid en ruimte voor de ander.

Ruimte voor de Ander, voor God. Hij is welkom en je hoopt en bidt dat Hij meeloopt op je levenspad. Dat Hij zich laat vinden. Christenen zijn te gast bij elkaar, de één niet meer dan de ander. Vreugde in de gemeenschap wordt gevierd, maar ook als de avond valt en het donker is om je heen dan kun je een beroep doen op elkaar. Breken en delen, geven van onze overvloed, een project in de Derde Wereld steunen, ja... dat hoort bij christen-zijn. Maar ook in stilte iemand uit de buurt helpen, aandacht geven in een bezoekje of telefoon, een actie op Witte Donderdag voor nood dichtbij huis. Emmaüs ligt niet ver van huis, evenmin als Pasen persé op 27 maart valt. Het kan elke dag geschieden en kerk-zijn in Enschtot is samen onderweg zijn. Betrokken zijn op elkaar, soms intens en soms wat meer op afstand. Jezus van Nazareth handen en voeten geven en een gezicht, in ons contact met elkaar.

Zo hoop ik, dat we hier christen kunnen zijn. Dan is er leven, toekomst, verrijzenis. Zelig Pasen.

pastor Jan Joosten,
diaken

Wereldkerk: tussen droom en werkelijkheid

Het oecumenisch denken is ontstaan vanuit het besef dat het eigenlijk ‘van de gekke’ is dat er na ongeveer 2000 jaar een onwaarschijnlijk grote variëteit van navolgers is van Christus, die elkaar bovendien regelmatig te vuur en te zwaard bestrijden. Onwaarschijnlijk, daar waar Christus zelf toch de verdraagzaamheid, naastenliefde en vrede predikte en zich hevig verzette tegen verstarring door dogmatiek en regelgeving.

Wereldwijde beweging

De oecumenische beweging ontstaat in de 19e eeuw. Oecumene (afkomstig van het Griekse ‘oikoumènè = de bewoonde, christelijke wereld) wil de christenheid terugbrengen tot het gemeenschappelijk leven binnen de wereldkerk van Christus, in eenheid van geloof, eredienst, sociaal getuigenis en christelijk leven. In de 20e eeuw (1948) wordt als vervolg hierop de Wereldraad van Kerken opgericht.

Na de Tweede Wereldoorlog leefde er korte tijd bij veel gelovigen het idee dat de droom van een wereldkerk van Christus mogelijk zou zijn. Maar rond de eeuwwisseling werd duidelijk dat een christelijke wereldkerk een utopie is.

Hoe moeilijk het is om tot eenheid te komen bewijst de – geslaagde – eenwordingsoperatie van de Nederlands Hervormde kerk, de Geformeerde Kerken en de Lutherse kerk in Nederland tot de Protestantse Kerk Nederland (PKN). Een proces dat vele jaren geduurd heeft. Enerzijds vraag je je af hoe het mogelijk is dát dat zo lang geduurd heeft – alleen insiders begrijpen dat – en anderzijds realiseer je je dat hier toch een stukje van de droom van de oecumenische beweging is gerealiseerd.

Eenheid in verscheidenheid

Oecumene is nu meer een streven naar eenheid in verscheidenheid, kennismaken met elkaar en kennismaken van elkaars overtuiging, met respect en acceptatie voor elkaars anders zijn en denken. Meer kijken naar de zaken die we gemeen hebben dan naar de verschillen. Christenen – hoe verschillend ook in hun omgaan met de geestelijke erfenis van Jezus

Christus – hebben gelukkig toch nog veel gemeenschappelijks in hun diverse religies.

Oecumene reikt tegenwoordig ook over de grenzen van de christenheid heen. Zij wordt zich ervan bewust dat haar wortels diep verankerd liggen in de joodse religie en de geschiedenis van het joodse volk. En vindt ook de islam haar oorsprong niet bij aartsvader Abraham, de Thora en de Bijbel? Allah, Jahweh en God – voor Abraham de Ene, de Eeuwige. De ontwikkelingen in de wereld direct om ons heen, onze keuze voor een multiculturele samenleving dwingen ons minstens geïnteresseerd te zijn in die anderen met hun eigen cultuur en religie.

En wij?

Leeft de oecumenische gedachte binnen onze parochiegemeenschap? Geen idee. Er wordt in ieder geval niet veel over gepraat. Maar praten over religie doen we toch al niet zoveel, ook niet over onze ‘eigen’ religie. Doet de parochie er iets mee? Ja, er is een samenwerkingsverband, vanuit de Raad van Kerken, tussen de PKN in Oisterwijk en een aantal parochies van het dekenaat Oisterwijk (Oisterwijk, Moergestel, Berkel, Enschoot en Udenhout). Een zevenkoppige werkgroep organiseert al een aantal jaren gezamenlijke woord- en gebedsvieringen. Nu eens in de ene, dan weer in de andere kerk. In januari, in het kader van de internationale week van het gebed voor de eenheid. In september, in het kader van de vredesweek. Met Pinksteren is er al jaren een oecumenische viering in het Natuurpark in Oisterwijk. De vieringen vinden plaats op zaterdagavond in plaats van de reguliere viering, met uitzondering van de Pinksterviering. Ze worden goed bezocht en in het algemeen als zeer positief ervaren.

Zou er meer gedaan kunnen worden, wellicht ook in de richting van de moslimgemeenschappen? Spreekt u dit aan, hebt u ideeën? Neem dan eens contact op met een van de leden van de pastoraatgroep.

Eldert Baan

Samenwerken

Het gebrek aan priesters, diakens en pastorale werk(st)ers binnen de katholieke kerk neemt nog steeds toe. Ook in onze parochie en de Willibrordusparochie in Berkel maken we ons zorgen over de invulling van toekomstige vacatures. Overleg met het bisdom heeft nauwelijks nieuwe gezichtspunten opgeleverd. Opnieuw moesten we vaststellen dat er geen enkele toezegging kon worden gedaan. Toch heeft dit overleg ook enkele positieve zaken opgeleverd.

Allereerst: zolang de parochies van Berkel en Enschoot kunnen voldoen aan de voorwaarden voor zelfstandigheid, zullen deze vooralsnog niet worden samengevoegd. Ook ligt het niet in de bedoeling om een van onze kerken te sluiten, mits elke parochie het onderhoud kan blijven opbrengen.

Vervolgens heeft elke parochie de toezegging gekregen dat per parochie wordt geprobeerd een aanspreekbare pastor, diaken of pastorale werk(st)er te benoemen, waardoor de eigenheid en identiteit van de parochies gehandhaafd kunnen blijven. Tenslotte: samenwerking binnen één pastoraal team heeft de voorkeur van het bisdom. Daarnaast heeft pastor Jos de Vries – na het afscheid van pastor Hein Tops door het bisdom benoemd als pastor/administrator van onze parochie – aangegeven dat hij, gezien zijn leeftijd, graag een opvolger benoemd wil zien worden.

Daarom hebben de kerkbesturen van beide parochies besloten om nu al het overleg te openen over de vorming van één pastoraal team voor beide parochies. De vorming van één pastoraal team heeft het voordeel dat de daarin opererende pastores beschikbaar kunnen zijn voor beide parochies, waarbij elke pastor zijn of haar optimale kwaliteiten kan presenteren. Ook bij ziekte of afwezigheid is dan een pastor beschikbaar. Maar allereerst zal er een goede definitie en taakomschrijving van zo'n team moeten komen. Pas dan zullen we proberen met de huidige bezetting binnen de parochies een taakinfilling te realiseren, vooruitlopend op de nadien te verwachten benoemingen. Het kerkbestuur houdt u op de hoogte van de ontwikkelingen.

Arthur Baeten

“Gewoon doorgaan!”

Afscheid pater Piet van der Drift

Dinsdag 8 februari – de dag waarop Prins Carnaval weer begraven wordt – ga ik ’s avonds langs bij pater Piet van der Drift. Zoals in de *Nieuwe Schakel* al te lezen was, is hij jarenlang in onze parochie voorgegaan toen wij ‘pasto(o)rloos’ waren. Maar behalve dat hij bij ons is voorgegaan, heeft hij nog veel meer dingen in zijn leven gedaan.

Piet’s voorkamer staat vol boeken, want hij leest graag. Momenteel is hij bezig met het boek *Wees niet bang* van de Bredase bisschop Tiny Muskens. Een mooi boek, vindt hij, mede omdat Muskens een voorvechter is van de inzet van leken in de kerk. Dit is ook precies wat hem zo aantrok in onze parochie. Hij kan zich helemaal vinden in de woorden van Muskens die in het boek aangeeft dat de kerk “meer leken moet aantrekken en dan niet omdat er nog maar moeilijk priesters te krijgen zijn, maar juist vanwege de eigen identiteit van de leken.”

Piet van der Drift is als boerenzoon opgegroeid in Leidschendam, toentertijd nog een klein dorp met zo’n 3000 inwoners. Het avontuur in verhalen over ontdekkingsreizigers en missionarissen in donker Afrika en Zuid-Amerika trok Piet aan en daarom vertrok hij op zijn zeventiende naar het seminarie. Ook al omdat hij geen boerenknecht wilde worden en er “volgens zijn onderwijzer wel meer in Piet zat.” Piet behoort tot de Lazaristen, een congregatie gesticht rond 1625 door St. Vincentius. De Lazaristen richten zich op de zorg voor de armen.

Na zijn priesterwijding in 1953 vertrok hij naar Brazilië. Door de kennis van het Latijn in zijn studie kon hij vanaf het begin kinderen dopen en de mis lezen. Parochiewerk in zijn parochie in Brazilië was wel wat anders dan wij hier in Nederland gewend zijn. Zijn laatste parochie behelsde een werkterrein zo groot als de provincie Noord-Brabant; kinderen dopen ging met tientallen tegelijk: jaarlijks werden er in zijn parochie dan ook zo’n 1800 kinderen gedoopt. De mensen in Brazilië, althans waar Piet van der Drift werkte, zijn zeer afhankelijk. Overigens werkte hij in deze parochie met twee collega’s, dus hij stond er niet alleen voor.

Vanwege een ziekte moest Piet in 1966 terug naar Nederland, alwaar sprake was van roerige tijden. Het Maagdenhuis was bezet, de samenleving veranderde. Van 1973 tot 1987 is hij vervolgens als pastor in het St. Elisabethziekenhuis in Tilburg werkzaam geweest en was hij daarmee de opvolger van 'onze' pastoor Jacobs in het ziekenhuis. Op zijn eenenzestigste is Piet gestopt bij het ziekenhuis, heeft een sabbatsjaar genomen en is vervolgens twee dagen in de week gaan werken voor het Liliane Fonds. Zijn kennis van de Portugese taal kwam hem goed van pas bij het vertalen van de vele brieven en aanvragen die daar wekelijks binnenkomen. Ondanks het feit dat hij, na zes jaar actief te zijn geweest voor het Liliane Fonds, ook daar is gestopt met werken, vertaalt hij wekelijks nog altijd één à twee brieven voor hen.

Nog even terug naar de boeken in zijn boekenkast, want ik zie een lange rij met, naar wat ik denk, fotoboeken. Hij verrast mij wederom deze avond door één van de boeken uit de kast te halen en te vertellen dat "dat niet alleen fotoboeken zijn, maar deze tevens reisverslagen bevatten van zijn vele reizen." Zo is hij nu bezig met het beschrijven van zijn reis van een jaar geleden naar Brazilië en Chili, "gewoon om de vruchten van zijn reis vast te leggen voor familie en collega's." Dit deed hij al eerder met andere reizen naar ondermeer Lourdes, die hij twaalf jaar lang organiseerde.

Terugkijkend naar zijn tijd bij onze parochie geeft Piet aan dat hij vooral de contacten met de parochianen zal missen. Zijn zondagen zullen nu wat minder gevuld zijn, maar pater Van der Drift inmiddels een beetje kennende, zullen die zondagen waarschijnlijk weer snel in beslag zijn genomen door andere aangename zaken. Piet wenst onze parochie toe dat "wij doorgaan op de weg die zijn vriend Hein Tops heeft ingezet en die zo goed wordt voortgezet door zijn ex-collega Jan Joosten: verbredend en verrijkend naar elkaar. Weet dat goed opgeleide leken het ook kunnen en heb daar vertrouwen in!"

Als ik op mijn horloge kijk, zie ik dat het al na half tien is. Om tien uur heb ik afgesproken in boerderij Denissen om nog een laatste avond carnaval te vieren. Ik moet er dus vandoor. Maar wat heeft iemand met carnaval die jarenlang in het carnavalsland Brazilië heeft gewoond en nu al

vele jaren in het Brabantse vertoeft? “Eigenlijk helemaal niets,” zegt hij, “want in mijn jonge jaren was carnaval nog zondig en werd het in Tilburg ergens op een achterplek buiten de stad gevierd. En in Brazilië was carnaval alleen voor de happy few. En nu op mijn achtenzeventigste vind ik de carnavalsmis wel voldoende.”

Vincent van Baaren

Restauratie op hoog niveau (3)

In de vorige twee nummers van *Caecilia.com* hebt u kunnen lezen over de noodzaak van de restauratie van onze torenspits en de renovatie van het dak van ons parochiecentrum. De afgelopen maanden is een groot aantal creatieve plannen bedacht om hiervoor de noodzakelijke middelen bij elkaar te krijgen en op welke manier wij u als parochianen bij het geheel kunnen betrekken. Een beknopt overzicht, in volgorde van belangrijkheid.

De noodzakelijke subsidie voor de restauratie van de torenspits zal worden verstrekt door de Rijksdienst voor Monumentenzorg in Zeist. Voor aanvullende restauratie- en renovatiemiddelen denken we onder andere aan:

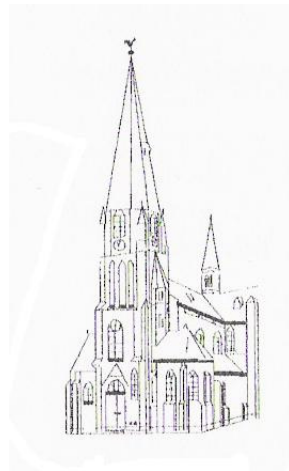
- Het uitschrijven van een obligatielening onder parochianen en andere belangstellenden met een beoogd bedrag van ca. € 100.000,- à € 150.000,-, afhankelijk van de definitieve prijsvorming bij de aanbesteding van de werkzaamheden.
- Verhuur van een van de torenetages aan telefoonproviders voor het plaatsen van hun antennes. Momenteel is er al een principeovereenkomst met één provider gesloten en worden onderhandelingen gestart met een tweede geïnteresseerde provider. Uiteraard hebben wij zeer goede afspraken gemaakt over de benodigde aanpassingen, leidingaanleg en eventuele beschadigingen. Als voorwaarde hebben wij gesteld dat de aard van het kerkgebouw niet mag worden aangetast en dat er aan de buitenkant niets van te zien mag zijn. Op korte termijn verwachten we hierover een definitief besluit. Het contract zal een looptijd van 15 jaar hebben en de inkomsten zullen jaarlijks worden geïndexeerd. De gemeente Tilburg, de Rijksdienst voor Monumentenzorg en het bisdom 's-Hertogenbosch hebben inmiddels hun goedkeuring gegeven aan deze plannen.
- Diverse acties binnen de parochie met een looptijd van ongeveer drie jaar; geraamde opbrengsten tussen de € 20.000,- tot € 25.000,-. Deze

acties worden samen met de Stichting Sint Caecilia opgezet en uitgevoerd. We denken aan activiteiten als:

- verkoop van Sint Caecilia-kaarten, -kaarsen en -wijn;
- een sportwedstrijd (bv. hockey) tussen een plaatselijke vereniging en een spraakmakende tegenstander uit de regio;
- foto- of tekenwedstrijd, wandel- of puzzeltocht;
- winterwandelingen, fietstochten;
- bridgedrives, torenspelen (dammen, schaken, biljarten, kegelen, jeu de boules);
- früh-shoppen, Brabantse avond(en);
- kinderzang- en karaokewedstrijden, Driekoningen zingen;
- concerten in de kerk (Concordia met het parochieel gemengd koor), muziekmiddagen voor ouderen (Alternatief en In Between);
- schieten bij het gilde;
- antiekmarkt met taxaties, goederen- en dienstenveiling(en);
- loterij, fancy-fair, rommelmarkt, vrijmarkt;
- verkoop per m² van leien, afkomstig van de torenspits.

Het kerkbestuur en de Stichting Sint Caecilia doen graag een beroep op iedereen om medewerking te verlenen aan al deze activiteiten. Daarvoor op voorhand al hartelijk dank!

Arthur Baeten

God, waar ben je?

Op 4 januari 2005 ging ik voor in een woord- en communieviering. Een week na de zeebeving. Bij de voorbereiding nam ik de lezingen van die dag door. De eerste lezing (I Johannes 4, 7-10) ging over Gods liefde. Het evangelie (Marcus 6, 34-44) vertelde het verhaal van de wonderbaarlijke broodvermenigvuldiging. Wat moest ik daar nu mee? Ik was daar niet klaar mee na deze enorme ramp. Natuurlijk gaat het niet om de schuldvraag: het is een natuurramp die ons overkomt. Wel vraag je af: waarom overkomt dit deze arme mensen?

In de eerste lezing staat de liefde centraal. Vooral de liefde van God voor de mens. En Marcus vertelt over wat wij de wonderbaarlijke broodvermenigvuldiging noemen; een wonderverhaal. Of het wonder ook werkelijk is gebeurd, weten wij niet. Het komt nogal vreemd over om met vijf broden en twee vissen een hele menigte te voeden. Ik denk dat dit verhaal in het teken staat van het breken en delen met elkaar. Het loopt vooruit op het laatste avondmaal. Bovendien lijkt het niet onwaarschijnlijk dat de menigte onder elkaar het brood en de vissen die ze hadden, hebben gedeeld. Dat zou een echt wonder zijn. Een wonder dat bestaat. We maken het vandaag ook mee. Denk aan de tsunami die landen als Sri Lanka, Thailand, Indonesië en India heeft getroffen.

Het eerste wat bij mij opkwam toen ik van deze enorme ramp hoorde, was toch de vraag: Waar is God? Een vraag die na Auschwitz ook is gesteld. Is de vraag wel eerlijk? Roepen wij daarmee God niet ter verantwoording? De man Job deed hetzelfde toen hij met rampen werd geplaagd. In zijn wanhoop riep hij God, Jahwe, ter verantwoording. Het antwoord kwam, maar anders dan Job had verwacht. Waar was je toen ik de krachten schiep? vraagt God aan hem. Job blijft het antwoord schuldig. Hij zwijgt en berust uiteindelijk in zijn lot.

Johannes zegt ons: God is Liefde. Waar is die liefde voor al die slachtoffers? Of vraag ik als mens teveel? Ik word sprakeloos, een machteloos zwijgen overvalt mij. De pastoor uit Sri Lanka zei: "Hoe kun je onder deze omstandigheden spreken over de boodschap van liefde?" En hij zweeg verder. Toch word ik geraakt door het beeld van die vrouw die

weet dat haar kind in haar armen is verdronken. Zij staat, helemaal alleen, bij het lichaam van haar zus. Ze legt haar hand op het voorhoofd van haar overleden zus en bidt wat. Zij eindigt met een luid en duidelijk 'amen'. Daar word je stil van. Dit te kunnen, nadat je alles verloren hebt. Zie ik hier een spoor van God? Maar ik blijf een machteloze toeschouwer.

Ben ik wel zo machteloos? Nee, Marcus laat ons vandaag zien dat breken en delen tot ons mens-zijn behoren. Deze ramp vraagt van ons dat wij nu delen van onze welvaart met deze slachtoffers, met hen die het overleefd hebben. Maar ook met hen die bijna niemand meer over hebben, omdat zij door de woeste zee zijn mee gespoeld. Breken en delen met hen die in nood zijn, dat is de boodschap van Jezus. Soms zijn er rampen voor nodig om ons dit weer eens duidelijk te maken. Zou God willen dat wij zo met elkaar omgaan? Ik denk het wel, daarin komt ons medemens zijn tot volle wasdom. Dit is het wonder van vandaag: dat wij mensen, gelovig en ongelovig, geven van wat wij hebben. Wij breken ons brood (symbolisch: ons geld) om het met de slachtoffers van deze ramp te delen.

Maar toch: God, heb je daar zo'n ramp voor nodig? Arme mensen worden getroffen. Waarom zij wel en wij niet? God waar ben je? Ik krijg nog geen antwoord.

Ton Borsboom

Caecilia

Meestal wordt de heilige Caecilia afgebeeld met een muziekinstrument, en in de meeste van die gevallen met een instrument dat in haar tijd (de tweede of derde eeuw) niet eens bestond. Een cello, een orgeltje, een viool, een drumstel, een harp. Alleen met een saxofoon heb ik haar nog nooit gezien. Bovendien is ze patrones van kerkkoren, muziekhandelaren, dirigenten, zangers, harmonieorkesten, allerhande instrumentenbouwers, dweilorkesten, en zelfs dichters. Kortom: van al wat zingt en klinkt.

Ik ken Caecilia al van vroeger. Uit Enschoot. De kerk is aan haar toegewijd, en bij wat vroeger haar lagere school was, staat nog steeds haar beeltenis. Op die school ben ik vier maanden gegaan voordat ik in Tilburg naar Antonius verhuisde. Caecilia was, zeg maar, mijn eerste heilige na Eduardus, Johannes en Maria die in mijn paspoort staan. Sint Job heeft haar, dat is waar, in Enschoot behoorlijk overvleugeld met zijn snoepkramen, palingen en scharren. (Trouwens: laat burgemeester R. Vreeman maar niet horen dat het feest van Job jaarlijks uitbundig gevierd wordt; dat feest voor een armoedzaaier die alleen een potscherf had om zich te krabben, met zijn lijf vol zweren. Op zijn mesthoop zat Job nog nederiger dan de Tilburgse Kruikezeiker de kruik hanteerde. De kans is groot dat Vreeman Job dan onverwijld afschaft, of de kraam met scharren laat sluiten.)

De muzikale carrière van Caecilia is vergelijkbaar met het verhaal van de onlangs overleden 'misdadkoning' Pistolen Paultje: een vervalst schilderij. Caecilia heeft nooit op een Factorium gezeten en zij verbood zelfs wereldse muziek op haar bruiloft. De ware martelares Caecilia is pas in 1599 gevonden. Dat was in Rome, toen de naar haar vernoemde kerk gerestaureerd moest worden. Het dak van de kerk was al een tijdje in slechte staat en omdat het een rijk rooms monument was, hebben ze de hele kerk op de schop genomen. Bij graafwerkzaamheden werd Caecilia's lichaam gevonden.

Enige tijd terug las ik in het *Brabants Dagblad* dat het dak en de torenspits van de Caeciliakerk in Enschoot hoognodig gerestaureerd moeten worden. Kerkbestuur en Stichting St. Caecilia gaan het benodigde geld werven (300.000 euro; wat een beetje dak met ruime dakkapel tegenwoordig al niet kost!). Dat wordt een hele klus, maar er staan tientallen activiteiten op stapel, van veilingen tot wandeltochten, van toneelspelen tot verkoop van speciale Caeciliawijnen.

Dat gaat lukken. Kijk maar naar de restauratie in 1599. Sindsdien is Caecilia de superster, het rooms-muzikale Idol bij uitstek geworden. Daar zijn veel geleerde verklaringen voor, maar ik hou het liever bij iets eenvoudigs: wat je al niet kunt bereiken met het restaureren van een dak! De kunst daarbij is wel: restaureer behalve het dak, in de beste roomse traditie, ook de heilige. Ik wil Caecilia graag zien met een saxofoon. In 013. Ze leek toch al, vind ik, op Candy Dulfer. En bij dezen bestel ik vast vijf dozen van die wijn.

Ed Schilders

(overgenomen uit het *Brabants Dagblad* van donderdag 10 februari 2005)

Hoe geloven wij? (4)

Toen mij werd gevraagd wat woorden voor het parochieblad op papier te zetten, was ik meteen bereid mee te werken. Enerzijds omdat de bedoeling ervan mij aansprak: de betrokkenheid van mensen toetsen die wel 'ns naar de kerk gaan of gingen. Anderzijds omdat ik tot de jeugd behoor en nu ook serieus hun mening wordt gevraagd. Want de kerk is onder Nederlanders niet meer zo populair als ongeveer vijftig jaar geleden. Juist nu er in Nederland zoveel problemen zijn rond godsdienst – denk aan extremisten en botsingen tussen culturen – vind ik het erg interessant een mening te vormen en een standpunt in te nemen. De kerk of het geloof zouden juist zo belangrijk kunnen zijn om normen en waarden te vormen. Ik ga even terug in de tijd en probeer na te gaan wat mijn binding is met de kerk en het geloof. Ik zal zo eerlijk mogelijk proberen te zijn.

Wijze woorden

Als klein jongetje ging ik 's zondag wel eens naar de kerk en herinner ik me nog de lezingen die me totaal niet boeiden. Daarom vingen moeders de kinderen in de kelder op met het voorlezen van verhalen uit de kinderbijbel. Later zat ik niet meer in de kerkbanken of kelder, maar op de pianokruk. Van ongeveer mijn veertiende tot mijn drieëntwintigste heb ik als het ware over de schouders van de pastor mee gekeken. En ik moet eerlijk zeggen: als ik niet had moeten spelen, was ik niet gegaan. Ik snapte ook niet waarom al die mensen er toch telkens weer zaten. Ik denk om een goed gevoel te krijgen, een soort van samenzijn of omdat je bij thuiskomst de koffie dan echt verdient had.

Begrijpend lezen

Behalve sommige goede preken, waar echt wel wat in zat, sprak de verplichte kost zoals evangelieverhalen en geloofsbelijdenissen mij niet aan. Eerst deed ik ze uit beleefdheid mee, maar toen ik zag dat anderen dat niet deden, hield ik ook mijn mond en probeerde ik in de tussentijd eens goed te kijken naar wat al die mensen nu precies oplazen. 'Begrijpend lezen' heette dat op de basisschool. Daar was ik er wel goed in, maar deze teksten begreep ik lang niet allemaal. Ik dacht dat 'Gij' spreektaal was in

Tilburg en dat het op schrift gewoon 'Jij' was. Ik weet nog dat we liedjes moesten uitzoeken voor een viering en dat de tekst daarvan persé moest aansluiten bij het evangelie. Dat begreep ik niet. Het gaat toch om de muziek als afwisseling van tekst? Als er dan toch goede teksten voorgelezen of gezongen moeten worden, pak dan liever een tekst van bijvoorbeeld Marco Borsato, die minstens zoveel wijze woorden bevat. In gewoon Nederlands en het spreekt ook nog eens veel mensen aan.

Gemiste kansen

Ik vond het dan ook zo jammer dat de kerk geen beter imago had, zodat ik me op school en voor vrienden niet schuil zou hoeven houden achter 'Ja, maar ik moet daar piano spelen'. Want bijna niemand ging naar de kerk. En ongelijk kon ik ze ook niet geven. Het enige godsdienstige wat klasgenoten op de middelbare school meekregen, was levensbeschouwing. De docent kan dat (evenals een pastor) maken of breken. Toen werden onze schriften gecontroleerd: of we wel wat hadden opgeschreven tijdens de lessen en dan had je een 7 op je rapport. Dat was het. Een gemiste kans dus. Ook voor sommige pastores en kerken geldt dat. Klanten krijgen en behouden, dat leerde ik onlangs op school. Evenals de wensen van de klant centraal stellen. Nou is een kerkganger niet echt een klant, maar ergens zie ik er wel wat in. Het is allemaal vaak zo dogmatisch, vroom en ouderwets.

Connecting people

Ze zeggen wel eens dat de mensen geen geloof meer hebben. Als ik voor mezelf praat, denk ik niet dat het zo is. Dat is nu het mooie aan het geloof. De symboliek ervan. Het is maar hoe je het ziet en hoe je bepaalde dingen interpreteert. Niemand heeft mij er ooit van kunnen overtuigen dat Jezus indertijd na zijn dood zelf een steen heeft verlegd, dat Maria maagd was of dat Jezus zelfs blinde mensen weer kon laten zien. Dat heb ik nooit letterlijk genomen. Als je iets verder denkt, is het natuurlijk heel symbolisch allemaal. Toen ik teksten in de kerk doorlas, heb ik wel eens het woord God veranderd in liefde. Ik kwam erachter dat het daar eigenlijk om draait. Liefde, interactie en aantrekkingskracht tussen mensen. Iedereen heeft andere mensen nodig, denk ik. Een vriend of vriendin, vereniging, goede collega of gewoon een hechte vriendengroep. Zo denk

ik wel eens dat het woord God gewoon een ander woord is voor liefde en daar geloof ik wel in.

In principe heeft geloof niet altijd iets met de kerk te maken. Daarom snap ik wel dat men de kerk niet meer nodig heeft. En dat geldt ook voor mij. Waarom ik naar de kerk zou willen, is om muziek te horen die mij aanspreekt, te kunnen luisteren naar teksten waar ik over na kan denken, te kunnen discussiëren over de orde van de dag en tenslotte om in te trouwen. Want het is en blijft een mooi gebouw.

Het roer om

Misschien komt het omdat ik jong ben, dat ik genoeg invulling aan mijn leven kan geven; de kerk heb ik daar niet voor nodig. Ik kan me wel voorstellen dat er nog oudere mensen zijn die daar juist wél voor naar de kerk gaan. Die hebben dat vroeger meer meegekregen dan ik en voor hen heeft het houvast en is de kerk een plaats om anderen te ontmoeten. Jongeren en volwassenen hebben daar vast andere plaatsen voor gevonden: school, werk, het café of het verenigingsleven. Maar wat daar gebeurt, kan ook in de kerk. Samen discussiëren, lachen, alles kunnen zeggen, feest vieren, luisteren naar muziek, luisteren naar ervaringen van anderen, leren. Op dezelfde manier.

Er moet dus heel veel veranderd worden en dat is wel wat ik ook graag zou willen. Het stoffige en ouderwetse moet eraf. Er moet niet meer gesproken worden over wat er tweeduizend jaar geleden gebeurde en er steeds maar naar terug verwijzen. Juist nu er zoveel gaande is in de wereld kan de kerk een middelpunt zijn en een trefpunt voor alle mensen. Misschien ben ik wel te romantisch, maar ik zie met eigen ogen hoe mensen elkaar toch weten te vinden als er iets is en hoeveel iedereen te vertellen heeft op maandag na het weekend. En dat gaat lang niet allemaal over koetjes en kalfjes.

Jeroen Granneman

<p>Wilt u reageren op deze bijdrage? Stuur uw reactie naar de redactie van <i>Caecilia.com</i>, Kerkstraat 2, 5056 AC Berkel-Enschot, e-mail: st.caecilia@planet.nl</p>
--

Column

Wat had het een enorme impact op de wereld, Europa, Nederland en ook in ons eigen Berkel-Enschot. Een ramp van wereldformaat aan de andere kant van de aardbol: de tsunami, plotseling een zeer bekend woord in Nederland, hoewel het al jaren in de woordenboeken is opgenomen. Een onderzeese aardbeving die maar liefst meer dan 200.000 dodelijke slachtoffers maakte.

De hele wereld was in rep en roer, acties werden spontaan gevoerd, bijeenkomsten georganiseerd en jong en oud voelde zich geroepen om daarin bij te dragen. Prachtig om te zien en te horen allemaal. Nu, een paar maanden later, hoor je er niet veel meer over. Zelfs niet of al die miljoenen euro's wel op de goede plek terecht zijn gekomen en nog zullen komen. Terwijl we ons ook daar erg druk over hebben gemaakt: onze centen moesten wel goed besteed worden. Overigens een terechte zorg. Maar nu, een kwartaal verder, lees je er nauwelijks meer over. Op televisie zijn zelfs de documentaires over het grote leed niet meer te vinden. Oké, halverwege februari was er nog even wat aandacht voor de tsunami en de gevolgen daarvan, maar dan als gevolg van een foto die werd uitgekozen tot World Press Photo 2004.

Is het eigenlijk nodig om ons er aan te blijven herinneren dat verderop op deze aarde het leven weer opnieuw moet worden opgebouwd uit het niets en dat dan zonder je geliefden en zonder eigen middelen? Misschien niet, want we moeten ook hier door met ons eigen leven. Ook wij delen leed met elkaar als gevolg van kleine of grotere tegenslagen en verliezen die wij lijden. Maar toch, als het werkelijk zoveel indruk op ons heeft gemaakt, als we werkelijk zo betrokken waren bij de ramp in Azië, waarom maakt het grote publiek zich daar nu niet meer druk over?

Waarschijnlijk omdat we zelf zo ongelooflijk geleefd worden, elke dag weer. We proberen wel te ontkomen aan de druk, aan de drukte en aan verplichtingen, bijvoorbeeld door quality time in te ruimen voor de partner, de kinderen, vrienden en familie; maar echt slagen doen we er nog niet in. En daarnaast overspoelen andere beelden via de media alweer de

beelden van de tsunami. We vergeten snel. Wie weet eigenlijk nog hoe de World Press Photo 2004 er uitziet? Wie kent het gironummer voor de tsunami-ramp nog?

Overigens drukte de ramp zelf ook andere rampen en wereldnieuws weg, waaronder natuurlijk Darfour. Op het moment dat ik dit schrijf, komt Darfour overigens weer wat meer 'in de belangstelling'. Voor de direct betrokkenen hoop ik dat er zich niet ergens anders weer een andere ramp voordoet. Darfour 'verdient' ook de wereldaandacht.

Het zou mooi zijn als we er in slagen, misschien maar een klein beetje, om toch wat meer tijd voor reflectie in te bouwen in ons eigen leven. Niet alleen om wat langer stil te staan bij het leed van anderen, ver weg of dichterbij in onze eigen omgeving. Maar zeer zeker ook om eens wat meer (na) te genieten van de vele leuke en plezierige dingen in het leven. Ik wens u toe dat u de komende dagen deze rust kunt vinden.

Vincent van Baaren

Vastenproject Kankala

Evenals vorig jaar is de collecte voor de Vastenactie dit jaar bestemd voor het project Kankala. Kankala is een project voor straatkinderen in de stad Kananga (Congo).

Straatkinderen worden opgevangen in het kinderdorp Kankala – op 12 kilometer van de stad Kananga – en meisjes in Kamaya, aan de rand van de stad.

Alle kinderen gaan naar de basisschool. Zij die dat aankunnen, volgen daarna middelbaar onderwijs en degenen die dat niet kunnen krijgen ter plekke een vakopleiding: boer, timmerman, metselaar. De jongelui produceren in het dorp al gedeeltelijk hun eigen groenten, zodat ze later in staat zullen zijn voor hun familie te zorgen.

In het dorp doen ze aan herbebossing met acaciabomen: hoe meer ze gesnoeid worden, hoe meer brandhout ze opleveren. Er worden ook verschillende soorten fruit en koffie geteeld. De gehandicapte kinderen die speciaal lager onderwijs volgen, verbouwen avocado's, citrussen, maniok, pinda's en zoete aardappelen.

Jongeren die de beroepsopleiding hebben afgerond, worden op weg geholpen met een klein krediet.

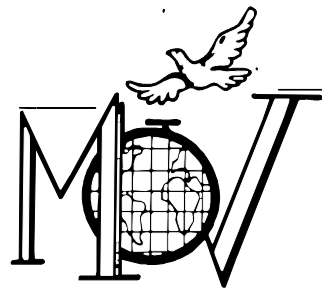
In de stad Kananga zijn twee huizen met volledige opvang voor straatkinderen en vier open luisterhuizen waar kinderen dag en nacht terecht kunnen, maar waar zij niet kunnen blijven slapen. Zij kunnen zich wassen, krijgen medische hulp en soms is er ook iets te eten. Heel belangrijk is dat ze er met hun verhalen en problemen terecht kunnen. Er is altijd iemand die naar hen wil luisteren. Vorig jaar zijn er 1000 kinderen opgevangen; 84 van hen zijn na tussenkomst van begeleiders weer in een familie geplaatst.

De situatie in Congo is op dit moment erg onrustig. In de stad Mbuji Mayi – op 180 kilometer van Kananga – heerst grote onrust. Kinderen ontvluchten de stad en zoeken hun heil in Kananga waar men niet in staat is ze allemaal op te vangen. Een van de mensen die er werkt, schreef ons: “We hebben het plan opgevat om deze kinderen op te vangen in Tshikula,

nog 60 kilometer vóór Kananga. Wat die kinderen hebben meegemaakt, is met geen pen te beschrijven. Honderden kinderen werden achterna gezeten door delvers uit de diamantmijnen. Met stokken en kettingen werden zij opgejaagd; 23 zijn er afgemaakt, 35 zijn in het ziekenhuis terechtgekomen, tientallen zijn onvindbaar. Beya (een van onze verzorgsters) kwam een vrouw tegen uit Mbuji Mayi. Die had gezien hoe een straatkind met een brandende autoband rond zijn hoofd gillend had rondgerend tot het neerviel. En niemand die te hulp schoot...

Veel straatkinderen hebben slechte dingen gezien en meegemaakt. Zij hebben het vertrouwen in volwassenen verloren. Dat vertrouwen willen wij ze teruggeven. Zij moeten weten dat er ook goede mensen zijn, dat zij de kans krijgen om te overleven, dat zij liefde en hulp krijgen. Eerst eten, drinken en een bed, een luisterend oor en een helpende hand, dan naar school. Zover is het nu nog niet, maar dat zal hun toekomst moeten zijn. Alstublieft: helpt U ons daarbij!"

MOV-groep St. Caeciliaparochie

U vindt in dit nummer een enveloppe die u met uw bijdrage in de collectebus achter in de kerk kunt doen.

U kunt uw bijdrage ook overmaken op gironummer 108 37 59 of Rabobanknummer 1068 04 030, RK Kerkbestuur St. Caecilia, Kerkstraat 2, 5056 AC Berkel-Enschot onder vermelding van KANKALA.

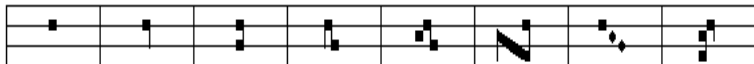
Luisteren naar Gregoriaans

Enkele nieuwe leden hebben gehoor gegeven aan de wens van ons Enschots Gregoriaans Koor (EGK), zodat het koor zich nog sterker kan presenteren. Goed nieuws dus. Maar... de koorleden hebben nóg een wens. Normaal gesproken repeteren ze wekelijks in het kerkzaaltje. Omdat dit een multifunctionele ruimte is, waarvan ook andere werkgroepen gebruik maken, kunnen ze daar niet altijd terecht. Daarom moeten ze voor hun repetities wel eens uitwijken naar het parochiecentrum. Aangezien daar echter geen piano aanwezig is, zien ze nu uit naar een nog goed functionerend keyboard of elektronisch orgel(tje). Mocht u beschikken over zo'n instrument en het voor dit doel willen afstaan, horen zij dat graag via het parochiecentrum!

Op Tweede Paasdag zingen ze weer het Gloria, want de tijd van bezinning en soberheid is immers voorbij. Met het zingen van de sequentie *Victimae Pascali Laudes* vieren we dan de verrijzenis van Christus en hoe Christus ons – als een paaslam – door zijn dood heeft bevrijd.

Wilt u ook thuis genieten van mooie Gregoriaanse gezangen? Dan moet u de cd *Cantamus Domino* van het Tilburgs Gregoriaans Koor (TGK) eens beluisteren, uitgebracht ter gelegenheid van het zevende lustrum. Het koor heeft daarvoor geput uit de rijke schatkamer van het Gregoriaans. Op de cd staan gezangen die passen bij de misliturgie van Kerstmis, Pasen, Hemelvaart, Pinksteren, huwelijk en uitvaart: belangrijke momenten in het leven van christenen.

U kunt met de cd *Cantamus Domino* kennismaken en eventueel on line bestellen (€ 7,95, excl. € 1,85 verzendkosten) op de website van het TGK: <http://home.planet.nl/~tgk-tilburg/>

Vieringen in de Goede Week

Zaterdag 19 maart

19.00 uur Gezinsviering m.m.v. het kinderkoor
Voorganger: rector J. Merckx

Zondag 20 maart – Palmzondag

10.00 uur Eucharistieviering m.m.v. het gemengd koor
Voorgangers: rector J. Merckx en pastor J. Joosten
11.30 uur ‘Voetjesviering’: voor gezinnen die in het afgelopen jaar een
kindje lieten dopen, m.m.v. het kinderkoor
Voorgangers: pastor J. Joosten en Zr. Augusta

Dinsdag 22 maart

19.00 uur Boeteviering m.m.v. het dameskoor
Voorganger: pastor J. Joosten

Donderdag 24 maart – Witte Donderdag

19.00 uur Eucharistieviering m.m.v. het gemengd koor
Voorgangers: pastor P. van Deenen en pastor J. Joosten

Vrijdag 25 maart – Goede Vrijdag

15.00 uur Kruisweg m.m.v. het dameskoor
19.00 uur Goede Vrijdagviering m.m.v. het gemengd koor
Voorgangers: pastor P. van Deenen en pastor J. Joosten

Zaterdag 26 maart – Paaszaterdag

19.00 uur Gezinsviering m.m.v. het kinderkoor
Voorgangers: pastor P. van Deenen en pastor J. Joosten
21.00 uur Paaswake m.m.v. het gemengd koor
Voorganger: pastor P. van Deenen

Zondag 27 maart – Eerste Paasdag

10.00 uur Eucharistieviering m.m.v. het gemengd koor
Voorganger: pastor P. van Deenen
11.30 uur Eucharistieviering m.m.v. het EJK
Voorgangers: rector J. Merckx en pastor J. Joosten

Maandag 28 maart – Tweede Paasdag

10.00 uur Woord- en communieviering m.m.v. het Gregoriaans Koor
Voorganger: pastor J. Joosten

Advertentie De Roerom